

Alustavia huomioita ennen selvitystä "yleiskokousten liikkeestä"

Aukioiden yleiskokousten liike alkoi täysin odottamatta Ateenassa 25. toukokuuta. On epäselvää mikä ryhmä teki Facebookissa ensimmäisen kutsun kokoontua Syntagmalle ilmaisemaan "suuttumusta" ja raivoa hallituksen leikkausohjelmalle. Vaikuttaa siltä, että aloitteen tehneeseen ryhmään kuului ainakin joitain ihmisiä poliittisesta ryhmästä, joka on saanut vaikutteita Castoriadis'n myöhempien aikojen demokraattisesta ideologiasta. Massamedia suhtautui kutsuun positiivisesti, ja ensimmäisten päivien aikana mediassa viitattiin banderolliin, jonka sanottiin näkyneen Espanjan liikehdinnässä: "Hys, älkää huutako kreikkalaisia hereille" tai jotain vastaavaa. Kukaan ei tietenkään osannut odottaa mitä oli tulossa.

Alkuperäinen kutsu oli itsenäisyysjulistus ja irtiotto poliittisista puolueista, edustuksellisuudesta ja ideologioista. Se myös julisti halua protestoida rauhanomaisesti valtion tapaa hoitaa velkakriisiä, sekä vastustaa "kaikkia niitä jotka johtivat meidät tähän tilanteeseen". Lisäksi pääiskulause oli kutsu "aitoon demokratiaan". Tuo iskulause korvattiin nopeasti iskulauseella "suorasta demokratiasta". Yleiskokouksen osanottajat torjuivat järjestäjien alkuperäisen yrityksen laatia täsmälliset demokraattiset säännöt yleiskokoukselle. Tiettyjä säädöksiä tehtiin kuitenkin muutamien päivien jälkeen, ja ne liittyivät puheenvuorojen aikarajaan (90 sekuntia), tapaan miten keskustelunaiheita voi esittää (kirjallisessa muodossa, kaksi tuntia ennen kokouksen alkua) sekä tapaan miten puhujat valitaan (arpomalla).. Tulee myös mainita, että yleiskokouksen ytimen ympärillä on aina runsaasti osanottajien välisiä keskusteluja, tapahtumia tai jopa yhteenottoja.

Alussa oli yhteisöllistä henkeä ensimmäisissä ponnisteluissa aukion valtauksen itseorganisoimiseksi, eikä poliittisia puolueita virallisesti suvaittu. Vasemmistolaiset ja etenkin SYRIZAn (radikaalivasemmiston liiton) jäsenet kuitenkin tulivat nopeasti mukaan Syntagman yleiskokoukseen ja ottivat avainasemia aukion valtauksen pyörittämisen kannalta keskeisissä ryhmissä, etenkin "sihteeristössä" ja "kommunikaatioryhmässä". Nämä kaksi ryhmää ovat kaikista tärkeimmät, sillä ne hoitavat yleiskokousten agendan sekä keskustelun kulun. Täytyy panna merkille, että nämä ihmiset eivät avoimesti julista poliittisia uskollisuuksiaan ja esiintyvät 'yksilöinä'. Nämä poliitikot eivät kuitenkaan pysty täysin manipuloimaan niin ailahtelevaa ja moninaista yleiskokousta, sillä epäluottamus poliittista puolueita kohtaan on levinnyt niin laajalle. Näihin ryhmiin on kuitenkin hyvin vaikeaa osallistua yksilönä, sillä niissä joutuu kohtaamaan vasemmistolaisten hämävät puoluemekanismit.

Päivittäin järjestetyt mielenosoitukset kasvoivat asteittain hyvin suuriksi ja ilmaisivat hallituksen ja koko poliittisen järjestelmän täyttä torjumista. Kaikista suurimpaan mielenosoitukseen saattoi osallistua jopa 500 000 ihmistä (sunnuntaina 5. kesäkuuta).

Päivittäin mieltään osoittavan sekalaisen joukon sosiaalinen koostumus vaihtelee työläisistä, työttömistä, eläkeläisistä ja opiskelijoista kriisin rajusti koettelemaan

pienyrittäjiin tai entisiin pikkupomoihin. Näissä Syntagma-aukion mielenosoituksissa syntyi ensi päivistä lähtien jako niiden välille, jotka ovat "ylhäällä" (lähellä parlamenttia) ja jotka ovat "alhaalla" (varsinaisella aukiolla). Edellämämainitussa porukassa oli alusta asti aktiivisena jotkut nationalistiset ja äärioikeistolaiset ryhmät, jotka vaikuttivat konservatiivisempiin ja/tai vähemmän politisoituneisiin mielenosoittajiin (jotka olivat joko proletaareja tai proletarisoituneita entisiä pienyrittäjiä). On varsin yleistä, että suurin osa heistä kokoontuu parlamentin edustalle heiluttamaan Kreikan lippuja, tekemään rahattomuuseleitä kansanedustajille, huutamaan populistisia ja nationalistisia iskulauseita kuten "Petturit!" tai "Varkaat!" tai jopa laulamaan kansallislaulua. Joka tapauksessa, tosiasia siitä, että nämä ihmiset ovat poliittisesti konservatiivisempia ei välttämättä tarkoita sitä, että he ovat helpommin hallittavissa konfliktin eskaloituessa poliisin kanssa, tai että heidät voidaan laskea järjestäytyneiden äärioikeistoryhmien riveihin. Toisaalta taas yleiskokouksen äänestäjäkunnan muodostava toinen ryhmä on paljon enemmän suuntautunut demokraattiseen vasemmistoon (patrioottinen, antifasistinen, anti-imperialistinen) kuten niiden äänestämistä tiedotteista (katso real-democracy.gr) voi päätellä, sekä on myös koostumukseltaan proletaarinen (työttömiä työläisiä, virkamiehiä, yliopisto-opiskelijoita, yksityisen sektorin työläisiä jne.)

Vasemmistolaiset ovat onnistuneet järjestämään "velkakriisistä" ja "suorasta demokratiasta" sarjan keskusteluja, joihin on kutsuttu puhumaan vasemmistolaisia akateemikkoja (esim. vasemmistolaisia poliittisia taloustieteilijöitä kuten Lapavitsas), joilla on yhteyksiä eri vasemmistopuolueisiin (pääosin SYRIZAan ja ANTARSYAan). Näiden tapahtumien organisaatio uusintaa ja vahvistaa jakoa "asiantuntijoiden" ja "asiantuntemattomien" välillä, minkä lisäksi kutsuttujen puhujien esitysten sisältö on pyörinyt kapitalististen suhteiden ja kriisin vaihtoehdoisen poliittisen ja taloudellisen hallinnoinnin ympärillä. Esimerkiksi velkakysymyksen suhteen yleisimmät näkökannat vaihtelivat ehdotuksista "velkasaneeraus" ja "velan inhottavan osan" irtisanomisesta kehoituksiin maksujen välittömästä lopettamisesta Kreikan valtion taholta tai euroalueesta ja EU:sta eroamista. Joka tapauksessa, näkemysten poliittinen sisältö oli vaihtoehtoinen ja patrioottisempi tie "maan kehittämiseksi" sekä aidon sosiaalidemokraattisen valtion luominen. Toisin sanoen, nämä tapahtumat yrittävät ohjata keskusteluja kohti vaihtoehtoista tapaa luoda uudestaan kapitalistiset suhteet Kreikassa, niin että sen takana on uusi hallitus, jossa vasemmistolaiset ovat ottaneet ansaitsemansa roolit... Yleiskokouksen osanottajat ovat ajoittain kritisoineet asiantuntijoiden huomattavaa roolia paneeleissa, sekä velan käsittämistä logistisena ja kansallisena kysymyksenä. Nuo kritiikit ovat kuitenkin olleet liian heikkoja muuttaakseen kokonaisuuden suuntaa. Kaikista tunnetuin ehdotus "kansallisen velan" vasemmistolaiselle hoitamiseksi tulee Kreikan Tarkastuskomitealta, joka koostuu eri vasemmistopoliitikoista, akateemikoista ja ay-byrokraateista, ja se kannattaa ajatusta "velan inhottavan osan" irtisanomista Ecuadorin mallin mukaan. Komitea oli läsnä aukiolla ensimmäisistä päivistä lähtien, vaikka äänestyksessä oli päätetty sulkea ulos poliittiset puolueet ja järjestöt; verukkeena oli se, että komitea on "kansalaisjärjestö"!

Jotkut meistä ovat olleet mukana yleiskokouksen muodostamassa työ- ja työttömyyskysymyksen ympärillä pyörineessä temaattisessa neuvostossa, jonka nimi on Työläisten ja Työttömien Ryhmä. Yhdessä toisten tovereiden kanssa neuvosto on yrittänyt edistää proletaarista itseorganisoitunutta "maksamatta jättämisen" käytäntöä tarpeidemme välittömässä tyydyttämisessä. Se on tietenkin täydessä riidassa

vasemmistolaisen "suvereenin velan maksamatta jättämisen" poliittisen ehdotuksen kanssa. Ryhmä järjesti jonkin verran toimintaa työvoimatoimistoilla, joissa kutsuttiin työttömiä työläisiä liittymään Syntagmalla olevaan joukkoon, minkä lisäksi yritettiin herättää keskustelua työttömien paikallisneuvostojen organisoimiseksi (mikä ei valitettavasti onnistunut). Lisäksi järjestettiin kolmesti suoraa toimintaa Syntagma-aukion metroasemalla, yhteistyössä kollektiivin kanssa, joka on aiemminkin ollut aktiivinen näissä kysymyksissä. Niin sanotun "en maksa" -koalition kanssa suljettiin lipunleimauskoneita. Neuvostoon osallistuvat vasemmistolaiset ovat yrittäneet rajata sen toimintaa vasemmistolaisiin poliittisiin vaatimuksiin "oikeudesta työhön", "kokopäiväistä, kunnollista ja vakaata työtä kaikille", jne. ilman mitään oikeaa mielenkiintoa kommunikoida kokemuksiaan kamppailuista (jos niillä sellaisia on) ja osallistua kollektiiviseen suoraan toimintaan. Tämän kiistan tulokset kuvaillaan tiedotteessa, joka löytyy osoitteesta <http://real-democracy.gr/en/node/159>. Mutta suurin ongelma on siinä, että meidän sekä joiden antiautoritaarien/anarkistien ja vasemmistolaisten lisäksi, keskusteluihin ja toimintaan ole osallistunut juuri ollenkaan muita ihmisiä, vaikka toiminnasta päätettiin yleiskokouksessa.

Tämä johtaa toiseen tärkeään huomioon Syntagman yleiskokouksesta. Siitä huolimatta, että yleiskokous on koko ajan tehnyt päätöksiä suoran toiminnan toteuttamisesta, loppujen lopuksi hyvin harvat ihmiset varsinaisesti osallistuivat niihin. Vaikuttaa siltä, että suoran demokraattinen prosessi äänestämisestä tietyn ehdotuksen puolesta tai vastaan niin massiivisessa yleiskokouksessa uusintaa passiivisuutta ja yksilöllistetyn katsojan/äänestäjän roolia.

Merkittävän osan passiivisuus ja yksilöllistäminen ylitettiin yleislakkopäivänä 15. kesäkuuta. Tulloin valtio yritti hajottaa mielenosoituksen ja ottaa aukion takaisin haltuunsa, jolloin tarve taistella sitä vastaan ei johtanut pelkästään tuhansien ihmisten osallistumiseen yhteenottoihin poliisin kanssa, vaan myös aidon solidaarisuuden ilmauksiin mielenosoittajien välillä: toisia mielenosoittajia vapautettiin kyttien käsistä, ensiapuryhmä auttoi kaikkia kyynelkaasun tai kyttien väkivallan takia vaarassa olleita, tuhannet ihmiset tanssivat riemukkaasti kyynelkaasun seassa, jne.

Oli kuitenkin tiettyjä tahoja, kuten massamedia, vasemmistopuolueet ja fasistit, jotka yrittivät väkivaltakysymyksessä edistää jakoa mielenosoittajien välillä ja syyttää joitain väkivaltaisista mielenosoittajia poliisiprovokaattoreiksi. Kun anarkisti/antiautoritaarinen blokki ja ammattiyhdistysten blokit saapuivat Syntagmalle ja jotkut tovereista siirtyi parlamentin edustalle, joukko fasisteja hyödynsi muutamaa heitettyä polttopulloa ja alkoivat huutaa megafoneilla mielenosoittajille, että "koukoulouforit" (huppupäiset mielenosoittajat) ovat valeasuisia poliisiprovokaattoreita, jotka tulisi eristää. Tämä ryhmä hyökkäsi anarkisti/antiautoritaareja vastaan ja onnistui saamaan muitakin mielenosoittajia mukaan hyökkäykseen. Anarkisti/antiautoritaarit onnistuivat vastaamaan hyökkäykseen. Joka tapauksessa, media otti hyödyn irti tästä välikohtauksesta esittämällä sen anarkistien hyökkäyksenä "suuttuneita" vastaan (kuten aukiolla mieltään osoittavia kutsutaan), jotta se voisi ajaa jakoa "väkivaltaisten" ja "rauhanomaisten" mielenosoittajien väli

lle. Päivän ajan näytettiin koko ajan uudestaan videota välikohtauksesta. Joka tapauksessa, katupolitiikan tasolla tämä yritys pitkälti epäonnistui, sillä poliisin hyökätessä myöhemmin mielenosoitusta vastaan, se kohtasi täysin sekalaisen joukon.

Median lisäksi vasemmistopuolueet yrittivät edistää jakoa "väkivaltaisten" ja "rauhanomaisten" mielenosoittajien välillä. Ne tekivät sitä "provokatologiallaan" ja jatkuvilla syytöksillä ja propagandalla anarkisti-/antiautoritaaripirejä vastaan. Niillä on tietenkin eri päämäärä: ne haluavat rajata liikkeen laillisuuden ja rauhanomaisuuden rajoihin, jotta he voivat saada siitä poliittista hyötyä toiveajatteluunsa osallistua tulevaan hallitukseen, joka tulee kehittämään kreikkalaista kapitalismia vaihtoehtoisella tavalla. Tässä tulisi vielä lisätä, että Syntagman aukiolla ollut Työläisten ja Työttömien Ryhmä, johon jotkut meistä osallistuivat, julkisti provokatologian ja valheelliset jaot liikkeen sisällä tuomitsevan lausunnon, mutta lausunnosta ei koskaan äänestetty keskustelun aiheena. Tämä oli seurausta vasemmistolaisten järjestäjien väliintulosta sekä manipuloinnista, joka yhdistyi muilta osanottajilta saadun tuen heikkouteen.

Joka tapauksessa näimme paljon erilaisia näkökantoja provokatologiasta sekä *"liikkeemme väkivaltaisesta tai pasifistisesta luonteesta."* Yleiskokouksen dynamiikka ja ristiriitainen luonne voidaan jäljittää joihinkin yleiskokouksen päätöksiin kaksi päivää ennen 48 tunnin yleislakkoa 28.-29. kesäkuuta. Vasemmistolaiset järjestäjät onnistuivat voittamaan äänestyksen, jossa poliisivoimia pyydettiin *"osoittamaan kunnioitusta kansan tahdolle ja kansan suvereenisuuden perustuslailliselle oikeudelle [...] sekä olla estämättä kansaa suojelemasta omaa Perustuslakiaan"*! Samaan aikaan oli myös toinen päätöslauselma, joka tuomitsi *"väkivallan ammattilaiset, jotka palvelevat liikkeen sijasta järjestelmää"*, mikä heijasti vasemmistolaista provokatologiaa niitä vastaan, jotka eivät toimi "lain ja järjestyksen" tottelemisen ideologian pohjalta. Päinvastoin taas seuraavana päivänä yleiskokous äänesti niiden puolesta, *"jotka ottavat yhteen tukahduttamisen voimien kanssa. Kenenkään ei tulisi käyttää megafonia heitä vastaan."* Samana päivänä hylättiin ehdotus *"kaikenlaisen väkivallan tuomitsemisesta tulevan 48 tunnin lakon aikana."*

Täytyy panna merkille, että tähän asti "aukioiden liike" on ollut erittäin tehokas siinä mielessä, että se on onnistunut laajentamaan hallituksen politiikan vastustamisen kenttää. Perinteiset yleislakot ja alakohtaiset lakot ovat epäonnistuneet siinä. Liike pakotti huonossa huudossa olleen GSEE:n julistamaan 24 tunnin lakon 15. kesäkuuta ja 48 tunnin lakon aikana jolloin toinen "paketti" meni äänestykseen. Monet työläiset tarttuivat tilaisuuteen osallistua mielenosoituksiin aamusta iltaan. Vaikka äänestystä ei pystytty estämään, lakko onnistui silti luomaan syvän hallitus- ja poliittisen kriisin. Koskaan aiemmin, ei edes joulukuun 2008 mellakoiden aikana, ei edustuksellinen poliittinen järjestelmä ole ollut niin peruuttamattomasti pohjamudissa. Joka tapauksessa, vasemmistolaiset järjestäjät onnistuivat säilyttämään liittojen välittäjäroolin - ainakin ideologisella tasolla - yhteisellä 48 tunnin yleislakkoa kutsuneella julisteella.

Ensimmäinen huomio lakosta on se, että on mahdotonta tehdä tarkkaa arviota kahden päivän aikana tapahtumiin osallistuneiden ihmisten lukumäärästä. Ihmisiä virtasi jatkuvasti sisään ja ulos taistelualueelta Ateenan keskustassa (eli Syntagma-aukio ja ympäröivät kadut) ja mielenosoittajien lukumäärä vaihteli muutamasta tuhannesta sataan tuhanteen. Kuitenkin, osallistuminen lakkoon, mielenosoitukseen ja yhteenottoihin oli ensimmäisenä päivänä paljon vähäisempää kuin toisena: tiistaina 28. kesäkuuta Syntagma-aukiolla oli alle 20 000 mielenosoittajaa.¹ Molempina päivinä tapahtui rajuja yhteenottoja mielenosoittajien ja mellakkapoliisin kanssa laajalla alueella Ateenan keskustaa Syntagman ympärillä. Poliisi käytti tuhansia

ammuksia kemiallisia aseita, mikä loi myrkyllisen ja tukehduttavan ilmapiirin. Protesti oli toisena päivänä selvästikin kiihkeämpi ja massiivisempi.

Poliisin mukaan 131 kyttää loukkaantui, 75 otettiin kiinni ja 38 pidätettiin. Syntagman ensiapuryhmän mukaan yli 700 ihmistä haki ensiapua aukion hoitoteloissa sekä Syntagman metroasemalla, ja noin 100 vietiin sairaalaan. Pankkeja, ministeriöitä, luksushotelleja, Syntagman postitoimisto sekä muutamia kauppoja ja ravintoloita kärsi vahinkoja.

Ei ole epäilystäkään siitä etteikö valtion päämäärä ollut alusta asti evakuoida aukio, terrorisoida ja hajottaa mielenosoittajat.² Joka tapauksessa, mielenosoittajien sitkeä ja voimakas tahto voi hyvinkin ilmetä täydellisesti iskulauseessa: "emme lähde aukiolta". Tämän seurauksena materiaallinen ja verbaalinen yhteenotto poliisien kanssa oli lähes jatkuvaa. Ensimmäisenä päivänä suurin osa ihmisistä ajettiin sivukaduille, mikä johti eripituisiin taisteluihin, kunnes poliisi onnistui tekemään ketjun aukion ympärille ja estämään ketään pääsemästä paikalle. Tästä huolimatta muutama sata ihmistä pysytteli aukiolla myöhään yöhön.

Toisena päivänä oli Syntagman kokoontumisen lisäksi yrityksiä sulkea katuja aikaisin aamulla, jotta kansanedustajat eivät pääsisi parlamentille. Suunnitelmasta äänestettiin Syntagman yleiskokouksessa sekä eri asuinalueiden yleiskokouksissa Ateenan keskustan ulkopuolella. Valitettavasti vain muutama sata mielenosoittajaa osallistui tiesulkuihin, jotka poliisi hajotti välittömästi suurella voimalla. Joten suunnitelma estää poliitikkoja pääsemästä parlamenttiin ei toiminut. Vasileos Konstantinou -kadun tiesululla mielenosoittajat ajettiin lähikaduille, jonne he pystyttivät barrikadeja. Muutaman tunnin ja pienten yhteenottojen jälkeen he aloittivat pitkän mielenosoituksen keskustan turistialueiden läpi Syntagma-aukiolle. Täytyy huomata, että tiesulut järjestettiin täysin tehottomasti, sillä Syntagman yleiskokouksen tärkeimpiä ryhmiä hallinneet vasemmistolaiset organisaatiot eivät tehneet mitään suuremman osallistumisen ja aidon yhteenoton eteen. Vasemmistolaisten asenne ei tietenkään ole tekosyy yleiskokouksen kyvyttömyydelle laittaa päätöksensä täytäntöön tai sen osanottajien passiivisuudelle.

Mitä tulee parlamentin ympärillä olleisiin yhteenottoihin, ensimmäisen päivän kaltaisia tilanteita tapahtui myös toisena päivänä, mutta poliisin oli huomattavasti vaikeampi saavuttaa tavoitteitaan. Tuhannet mielenosoittajat osallistuivat toisen päivän yhteenottoihin. Suurin osa mielenosoittajista oli valmistautunut yhteenottoihin kaasunaamareilla tai jotenkin muuten improvisoimalla; monilla oli mukanaan apuvälineitä kyynelkaasua varten, kun taas toiset olivat täysin varustautuneet tappelemaan kyttä vastaan. Suurimmassa osaa yhteenottoja oli "rintama-alue", jossa taistelut kehittyivät, sekä "tausta-alue", jossa ihmiset huusivat iskulauseita, auttoivat avuntarvitsijoita ja jopa muodostivat uusia "rintama-alueita".

"Rauhalliset ihmiset" tukivat niitä, jotka ottivat yhteen poliisin kanssa: pelkkä suunnattoman väkijoukon fyysinen läsnäolo esti poliisin manööverejä. Mielenosoittajat estivät moottoripyöräpoliiseja pahamaineisista "DIAS"- ja "DELTA"-yksiköistä seisomalla heidän edessään, kun he valmistautuivat hyökkäykseen. "Rauhanomaiset" mielenosoittajat eivät säikähtäneet yhteenottoja, ja vain mellakka- ja moottoripyöräpoliisien jatkuvat massiiviset ja väkivaltaiset hyökkäykset saivat heidät luopumaan Syntagmaa ympäröineistä kaduista. Toisin kuin

monet saarnasivat edeltävinä päivinä ja etenkin yhteenottojen aikana 28. kesäkuuta, yhteenotot eivät "pelottaneet kansaa", vaan tietyllä tavalla ilmensivät kasautunutta vihaa legitimeettinsä pitkälti menettänyttä hallitusta kohtaan sekä poliisin raakuuksia ja työväenluokan olojen heikkenemistä vastaan.

Etenkin tuona päivänä Ateenan kaduille ilmestyi uudestaan joulukuun 2008 kapinalliset (anarkistit, antiautoritaarit, opiskelijat, ultrat, nuoret patkätyöläiset) sekä heidän kanssaan merkittävä osa "kunnioitettavampaa" ja vakaampaa työväenluokkaa, joka protestoi leikkausohjelmaa tappelamalla poliisien kanssa. Se oli ensimmäinen kerta sitten toukokuun viidennen 2010, kun tällaista tapahtui.

48 tunnin yleislakolla oli toinenkin yhdistävä tekijä joulukuun 2008 kapinaan: leikkisyys. Monet mielenosoittajien huudot ja iskulauseet hallitusta ja IMF:ää vastaan perustuivat terassikulttuuriin, minkä lisäksi yhteenottojen aikana rummuttajat rohkaisivat mielenosoittajia ja yllyttivät heitä pitämään asemansa.

Molempina päivinä poliisi lopulta "siivosi" ympäristön ja keskustan kadut myöhään illalla, ja vain muutamat sinnikkäät jäivät aukiolle yön yli.

Tuhannet yhteenottoihin osallistuneet ihmiset, sekä heidän moninaisuutensa, uhmasi käytännössä vasemmistojärjestöjen/-puolueiden ja median salaliittoteorioita "provokaattoreista" tai "paravaltiollisista jengeistä". Se osoitti myös vastaavan valtavirtapropagandan naurettavuuden, kun se jauhaa "tietyistä" ryhmistä, jotka aina "luovat kaaosta". Monet ymmärsivät kuinka välttämätöntä oli heittää kiviä, sytyttää paloja ja barrikoida katuja, kun vastassa oli pääoman ja sen valtion käskyjä toteuttavat aseistetut, raivoiset ja säälimättömät kytät.

Tämä muutos oli myös seurausta (yleensä sanallisten) yhteenottojen ylittämisestä "väkivallattomien" ja "väkivaltaisten" mielenosoittajien välillä edellisen kuukauden mobilisaatioiden aikana. Monet "väkivallattomat" mielenosoittajat, etenkin vanhemmat ihmiset, ymmärsivät viimeinkin, että "provokaattoreiden naamioiden" takana oli pääosin tavallisia nuoria ihmisiä täynnä raivoa. Eräässä tapauksessa kuusikymppinen nainen keskusteli ystävälliseen sävyyn "naamioituneen" 16-vuotiaan kanssa "oikeudesta tapella kytä vastaan", ja samaan aikaan hyvin pukeutuneet "tyytymättömät" mielenosoittajat kinastelivat "mellakoijien" kanssa samoista kysymyksistä. Toisessa tapauksessa kävi niin, että hyvin valmistautuneet "naamioituneet" mielenosoittajat auttoivat hengitysvaikeuksista kärsineitä "väkivallattomia". Väkivaltalta on vain yksi kysymys jatkuvissa sosiaalisissa ja poliittisissa keskusteluissa ja kiistoissa, joita syntyy liikkeelle lähteneessä väkijoukossa, ja sillä on tärkeä rooli mobilisaatioiden ja monien mielenosoittajien ristiriitaiden asenteiden muotoutumisessa. Voimme sanoa, että nämä väittelyt loivat rajallisen *proletaarisen julkisen tilan*, jossa teoreettiset ja käytännölliset kysymykset esitettiin.

Toinen raivon päivien huomattava ominaisuus oli *mellakoinnin ja juhlinnan yhdistelmä*. Yhteenottojen aikana oli elävää musiikkia, ihmiset lauloivat, ja kuten aiemmin totesimme, joissain tapauksissa rummunsoittajat säestivät vastahyökkäyksiä mellakkapoliiseja vastaan! Iltapäivällä 28. kesäkuuta pidettiin konsertti, huolimatta yhteenotoista ja kemiallisista kaasuista. Ihmiset tanssivat poliisin kaasuttaessa aukiota. Leivonnaisten, kakkujen ja jäätelöiden varastaminen ketjukahvilasta torin

laidalta antoi taistelulle makeutta 29. kesäkuuta, vaikka ruokaryhmä myöhemmin tuomitsi varkaudet koväänisistä, todennäköisesti saatuaan valitusta joiltain vasemmistolaisilta "järjestäjiltä". Myöhemmin samana iltapäivänä pääosin SYRIZAN jäsenistä koostunut suuri ryhmä yritti estää ihmisiä keräämästä kiviä mahdollisen poliisihyökkäyksen varalle. Joka tapauksessa, koska heillä ei ollut mitään vaihtoehtosuunnitelmaa hyökkäyksen torjumiseksi, he luopuivat pian aiheistaan. Vähän tämän jälkeen aukiolta vietiin äänentoistojärjestelmä, ja tekosyynä käytettiin sitä, että se saattaisi vahingoittaa. Päätös ottaa pois protestin "ääni" tuolla hetkellä, kun yhteenotot poliisin kanssa raivosivat aukion ympäristössä, heikensi selvästi aukion puolustusta. Joitain minuutteja myöhemmin suuri joukko mellakkayksiköitä valtasi aukion erityisen väkivaltaisessa puhdistusoperaatiossa, ja onnistui ajamaan väkijoukon viereiselle metroasemalle. Vain joitain satoja palasi takaisin ja vielä harvempi jäi aukiolle yöhön asti.

Meidän tulisi myös mainita, että raivo poliitikkoja ja poliiseja vastaan on todella kasvussa. Laajojen yhteenottojen lisäksi tuo raivo käy ilmi sanoista, joita saattaa kuulla siellä ja täällä: "meidän tulisi polttaa parlamentti", "meidän tulisi hirttää ne korkealle", "meidän tulisi tarttua aseisiin", "meidän tulisi *kyläillä* kansanedustajien kotona" jne. Tulee huomata, että suurin osa näistä kommentteista tulee vanhemmalta väeltä. Useat tapaukset väkijoukkojen tekemistä siviilikyttien "pidätyksistä" kertoo myös kasautuvan raivon määrää: illalla 29. kesäkuuta mielenosoittajat saivat siviilikytän kiinni Syntagman metroasemalla. He yrittivät pidättää kytän, mutta Punaisen Ristin väki puuttui tilanteeseen ja auttoi kytää pakenemaan (joidenkin huhujen mukaan kytää pakeni ilman asetta...).

Mitä tulee liittojen (GSEE-ADEDY) rooliin, niin huolimatta 48 tunnin yleislakon kutsumisesta, joka oli enemmän tai vähemmän seurausta "aukion liikkeen" painostuksesta, niillä ei ollut mitään merkittävää roolia. On paljon kuvaavampaa, että heidän blokkeihinsa osallistui vain joitakin satoja mielenosoittajia. Ja kun uudesta leikkauspaketista äänestettiin toisena päivänä, GSEE järjesti mielenosoituksensa myöhään iltapäivällä toisella keskustan aukiolla (joka oli vain pieni matka Omonia-aukiolle, päinvastaiseen suuntaan Syntagmalta!)! Lisäksi 30. kesäkuuta salaliittoteorioille uskollinen GSEE julkaisi lehdistötiedotteen, joka tuomitsi *"huppupäisten' ja poliisien ennalta sopimien mellakoiden tuhot, kun ne tekivät yhteistyötä työläisiä ja mielenosoittajia vastaan [...] GSEE tuomitsee kaiken väkivallan välittämättä sen lähteestä sekä vaatii hallitusta kantamaan vastuunsa..."*. Toisaalta taas ADEDY otti varovaisemman kannan: sen lehdistötiedotteet 29. ja 30. päivä tuomitsivat *"hallituksen barbaarisuuden"* sekä *"poliisiväkivallan"* mielenosoittajia vastaan. Se kutsui jopa mielenosoitusta Syntagmalle 30. kesäkuuta, mutta ei koskaan järjestänyt sitä!

Joitain yleisiä huomioita liikkeestä rajuimpia leikkauksia vastaan sitten toisen maailmansodan:

1) Nationalismi (pääosin populistinen) vallitsee. Sitä suosii sekä erilaiset äärioikeiston klikit että vasemmistopuolueet ja vasemmistolaiset. Jopa isolle osaa kriisin koskettamia proletaareja tai pikkuporvareita, jotka eivät ole yhteyksissä mihinkään poliittiseen puolueeseen, kansallinen identiteetti vaikuttaa olevan viimeinen kuviteltu turvapaikka silloin kun kaikki muu hajoaa vauhdilla. Iskulauseissa vastustetaan "ulkomaista, petollista hallitusta" tai "kansakunnan pelastamista", "kansallista

itsemääräämisoikeutta" sekä "uutta perustuslakia". Näiden iskulauseiden takana on syvä pelon ja vieraantumisen tunne, jossa "kansallinen yhteisö" vaikuttaa yhdistävältä taikaratkaisulta. Luokkaintressit ilmaistaan usein nationalistisilla ja rasistisilla termeillä, mikä tuottaa sekavan ja räjähdysherkän poliittisen cocktailin.

2) Syntagma-aukion pääkokouksen (useita muita yleiskokouksia on meneillään Ateenan eri kaupunginosissa ja muissa Kreikan kaupungeissa) manipulointi vasemmistopuolueiden ja -järjestöjen "incognito"-jäsenten toimesta on ilmeistä, ja se toden teolla häiritsee liikkeen luokkasuuntaa. Joka tapauksessa, yleisen edustuksellisen poliittisen järjestelmän syvän legitimitettkriisin takia myös heidän täytyy piilottaa poliittinen identiteettinsä ja tasapainoilla toisaalta yleisellä abstraktilla puheella "itsemääräämisestä", "suorasta demokratiasta", "kollektiivisesta toiminnasta", "antirasismista", "yhteiskunnallisesta muutoksesta" jne. ja toisaalta taas äärimäisellä nationalismilla, joidenkin aukiolle osallistuneiden äärioikeistolaisten roistomaisella käytöksellä. Se ei onnistunut kovin hyvin.

3) Huomattava osa antiautoritaarisista piireistä, sekä osa vasemmistoa (etenkin marxisti-leninistit sekä suurin osa ay-väestä) ottivat etäisyyttä yleiskokoukseen tai ovat avoimesti vihamielisiä sitä kohtaan: edelliset syyttävät sitä pääosin fasistien suvaitsemisesta parlamentin edustalla tai siitä, että yleiskokouksen puolustusryhmä on pikkuporvarillinen, reformistinen poliittinen rakenne, jota tietyt vasemmistopuolueet manipuloivat. Jälkimmäiset syyttävät sitä epäpoliittisuudesta, vihamielisyydestä Vasemmistoa sekä "liittoihin järjestäytyneitä työväenliikettä" kohtaan.

Yksi asia on varmaa: tämä epävakaa ristiriitainen liike kerää huomiota koko poliittiselta kentältä ja muodostaa ilmentymän luokkasuhteiden ja yleisen politiikan kriisistä. Mikään muu viime vuosikymmenten taistelu ei ole ilmaissut itseään niin kunnianhimoisella ja räjähtävällä tavalla. Koko poliittisessa kentässä herättää levottomuutta se, että tämän yleiskokousliikkeen kasautuvaa proletaarista (ja pikkuporvarillinen) raivoa ja tyytymättömyyttä ei enää ilmaista poliittisten puolueiden ja ammattiliittojen välittäjäkanavien kautta. Näin ollen se ei ole niin hallittavissa ja se on potentiaalisesti vaarallinen koko politiikan ja liittojen edustukselliselle järjestelmälle. Näin ollen provokatologian rooli on elintärkeä: sen tarkoitus on manata pahat henget pois, loata kasvava osa väestöstä, joka on hakenut turvaa "paravaltiollisen toiminnan" ei-kenenkään-maalta ja joka tulisi saada pysähtymään. Toisella tasolla tämän liikkeen moninainen ja avoin luonne nostaa agendalle kysymyksen taistelun *itseorganisoinnista*, vaikka tämän taistelun *sisältö* pysyisi *epämääräisenä*. Julkinen keskustelu velan luonteesta on kiusallinen kysymys, sillä se saattaisi johtaa liikkeeseen "maksuista kieltäytymisestä", mikä olisi ongelma Kreikan valtiolle (kysymys, joka ylittäisi puolueiden, liittojen ja ulkoparlamentaarisien vasemmiston enemmistön poliittisen horisontin, sillä ne ovat valtiollisia). Keskitason ohjelman verisen äänestyksen jälkeen on epäselvää mihin suuntaan yleiskokousliike on menossa aikana, jolloin kaikki varmuudet tuntuvat hajoavan ilmaan.

TPTG
11.7.2011

Viitteet:

1. Se, että suurin osa ihmisistä päätti iskeä 48 tunnin yleislakon toisena päivänä, kun "keskivälin taloudellisen vakautuksen kehysohjelmasta" äänestettiin, paljasti ideologisen ja petollisen luonteen vasemmistolaisissa kutsuissa päättymättömään yleislakkoon. Työläisten tulojen ja resurssien suur vähennys yhdistettynä ammattiliittojen täydelliseen kriisiin tekivät kyseisestä vaihtoehdosta täysin mahdottoman, ainakin lyhyellä aikavälillä, sekä objektiivisella että subjektiivisella tasolla. Näin ollen vasemmistolaiset kutsut päättymättömään yleislakkoon eivät pidä sisällään mitään todellista sisältöä ja niitä käytetään pseudomilitanttina propagandana piilottamaan niiden täydellinen kyvyttömyys ja/tai haluttomuus ryhtyä järjestämään merkityksellistä ja käytännöllistä suoraa toimintaa proletaariseen "maksamatta jättämiseen" alhaalta käsin. Kaikkien vasemmistopuolueiden ja ryhmien kaaderit ovat paljon innokkaampia säilyttämään institutionaaliset asemansa eri liitoissa ja järjestöissä kuin edistämään mitään aitoa luokka-antagonistista toimintaa.

2. Kuten mediasta myöhemmin kävi ilmi, tämä päämäärä suunniteltiin ja päätettiin Kreikan poliisien korkean tason konferenssissa jo tiistaina, ja se osoittaa merkityksen, jonka hallitus latasi uuden leikkauspaketin äänestykseen, sekä järjettömyyden teoriassa poliisin "provosoimisesta" väkivallalla. Lisäksi, mitä tulee kiihkeisiin väittelyihin mellakkapoliisien ja mielenosoittajien välillä, voimme päätellä, että poliisin on täytynyt saada jonkinlaista ideologista koulutusta valtion virkamiehiltä, jotta mikään moraalinen epäily ei voisi olla esteenä käskyjen toteuttamiselle: vallitseva perustelu oli siinä, että mielenosoittajien enemmistö oli "julkisen sektorin työntekijöitä, jotka ovat menettäneet etuoikeutensa"...